Одного разу Аліса Падальниця пішла до моря купатися. Їй так сподобалось купання, що не хотіла з води вилазити.

— Алісо, годі, йди на берег,— гукала їй мама.

— Зараз, мамо,— відповідала Аліса, а сама думала: "Буду в воді, поки не виростуть у мене плавці і я не стану рибою".

Лягаючи увечері спати, Аліса дивилася в дзеркало: чи не виросли плавці або хоч срібна луска. Та на тілі в неї поблискували самі піщинки, — коли вона не милася під душем після морської купелі.

Одного ранку вийшла Аліса раніше ніж звичайно на пляж і стріла хлопця, який збирав морських їжаків і черепашки. Він був з рибальської родини і добре знався на тому, що і як у морі діється.

— Ти часом не знаєш, як стати рибою? — запитала його Аліса.

— Зараз тобі покажу,— відповів хлопець.

Поклав він на камінь, що виступав з води, хустину з морськими їжаками й пірнув на дно. Минає хвилина, дві, а хлопця немає. Аж гульк — виринув на поверхню дельфін і ну грати між хвиль, здіймаючи бризки. Він навіть шаснув під ногами Аліси, та вона анітрішечки не злякалася.

Потім дельфін махнув хвостом і зник у глибині морській, а звідтіля виплив, усміхаючись, хлопець.

— Бачиш, як це легко робиться?

— Бачу, але не вмію.

— Спробуй.

Алісі дуже хотілося стати морською зіркою, вона пірнула в море і попала в розкриту черепашку. Черепашка тут же стулила свої половинки, й Аліса потрапила в полон.

"Ой лишенько, що ж тепер буде?"— подумала дівчинка.

Навкруги панували тиша й спокій. От би лишитися тут навіки-віків, жити в глибинах моря, як колись сирени. Аліса зітхнула. Згадала маму. Вона, мабуть, думає, що Аліса ще спить. Згадала тата. Сьогодні субота, і ввечері тато має приїхати з міста.

— Шкода мені їх кидати. Вони мене так люблять. Цього разу я повернуся на суходіл.

Упираючись руками й ногами, Аліса прочинила стулки, вистрибнула назовні й виринула з води. Хлопчика вже не було на березі. Про свою пригоду Аліса не розповіла нікому.